

Голѣмото зайче, напротивъ, знаело всички пжтеки изъ гората и всичкитѣ градини съ зеле. Ала братчетата му не смѣли ни въ очи да го погледнатъ, понеже си спомняли колко пжти сж го клеветили прѣдъ майка си. Мислѣли си тѣ, че то никога не би имъ помогнало.

Но не тѣй лошо било по-голѣмото зайче. То отишло при братчетата си и кротичко имъ казало:

— Не бойте се, азъ всичко ви прощавамъ! Хайде станѣте да ви заведа на паша.

Радостта на малкитѣ зайчета била не исказана. Тѣ скочили пригърнали братчето си и съ сълзи го молили да имъ прости.

То ги завело въ една градина кждѣто било ниско, топло и зелкитѣ открити. Всички радостно наченжли да гризжтъ отъ една зелка. Отъ тогава се поправили двѣтѣ малки зайчета и всички заедно весело и честито заживували.

